

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: .....

Cím: .....

Forrás: .....

Bps.
(Hely)

1922 VI 15
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Juhász Aladár

Idő

"1922"

Személy

Helyszám

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Székesfővárosi háziomda 1922

Egy temetés.

Liszt Ferenc legkiválóbb tanítványa: Juhász Aladár.

A farkasréti temető halottas házában sok a ravatal, s a villamos egyre sűrűbben hozza a „gyászoló közönséget”. Autók is robognak: a kívül is diszesen drapériázott középső, s legnagyobb ravatalteremben egy miniszteri tanácsos fekszik. Balról, sokkal szerényebb milióban, egyszerű fakoporsóban, fekete menyegző alatt egy nagyon sovány, öreg viaszkarcs, ferde helyzetben, önkéntelenül is szimbolizálva, hogy immár végleg elfordult ettől a világtól. Miután ez a mi magyar világunk már rég elfordult tőle.

A ravatal előtt feliratos-szalagos virágkoszorúk: „A Budai Zeneakadémia nagynevű tanárának... Felejthetetlen mesteremnek...” a családtagok utolsó virágbucsuüdvözlétei. Egy-egy leány besonon, letérdel, s letesz néhány virágszálat. S lassankint megtelik a terem, s a fiatal pap minden énekasszisztencia nélkül kezdi és végzi a gyászszertartást. „Imádkozunk drága halottunkért”: *Miatyánk!*... Majd *Clauser Mihály*, a Budai Zeneakadémia igazgatója megható szavakkal bucsuzik a halottól az intézet nevében, melynek *harminc éven át tanára, büszkesége volt. S egyben egyik büszkesége az egész magyar zenevilágnak.*

Az eső permetezik, s a nyílt sírnál a fiatal pap: *Csiklay Aladár* hittanár, ki az elhunytak meghitt filozófusbarátja volt, az Ég kiengesztelő könnyeit látja maga előtt legyöngyözni a földi igaztalanságért, hálátlanságért. Egy későn érkezett leány virágait a sírba sülyesztett koporsóra hinti.

Liszt Ferenc legkedvesebb magyar tanítványát, egyik legkiválóbb, s mindenestre legszerényebb zongoraművészsünket, aki egyike volt a legeredetibb filozófuselmékeknek is, így adtuk át a magyar zenevilág részvétlensége mellett — hatvanhatéves korában — az anyaföldnek. Eddig legalább az volt a vigasztalás: De temetni, azt tudunk! Ugy látszik azonban: mi már temetni se tudunk egy teljes életén át érdemtelenül mellőzött, valóban kiváló művészegyéniséget.